TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA VIETNIEKA RĪKOJUMS

2016. gada 2. martā*

Pagaidu noregulējums — Apelācija — Administratīvais process — Lēmuma, ar kuru konstatēta nelikumīga aizliegta vienošanās Eiropas ūdeņraža peroksīda un perborāta tirgū, publicēšana — Komisijas lēmums noraidīt lūgumu ievērot konfidencialitāti attiecībā uz konkrētu lēmumā, ar kuru konstatēta šī aizliegtā vienošanās, ietverto informāciju — Paziņojums par sadarbību — Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedums, ar kuru noraidīta prasība atcelt šo lēmumu — Pieteikums par šā lēmuma izpildes apturēšanu — "Fumus boni juris" — Steidzamība — Interešu izsvēršana

Lieta C-162/15 P-R

par pieteikumu apturēt izpildi un veikt pagaidu pasākumus saskaņā ar LESD 278. un 279. pantu, ko 2015. gada 6. oktobrī iesniegusi

Evonik Degussa GmbH , Esene [*Essen*] (Vācija), ko pārstāv *C. Steinle*, *C. von Köckritz* un *A. Richter*, *Rechtsanwälte*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *G. Meessen*, *M. Kellerbauer* un *F. van Schaik*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA VIETNIEKS,

uzklausījis ģenerāladvokātu M. Špunaru [*M. Szpunar*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Ar savu apelācijas sūdzību, kas Tiesas kancelejā iesniegta 2015. gada 8. aprīlī, *Evonik Degussa GmbH* lūdza Tiesu atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 28. janvāra spriedumu *Evonik Degussa*/Komisija (T-341/12, EU:T:2015:51; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru šī tiesa ir noraidījusi tās prasību atcelt Komisijas 2012. gada 24. maija Lēmumu C(2012) 3534 *final*, ar kuru, piemērojot Komisijas priekšsēdētāja 2011. gada 13. oktobra Lēmuma 2011/695/ES par uzklausīšanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem noteiktu konkurences lietu izskatīšanā 8. pantu, ir ticis noraidīts apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgums par konfidencialitātes ievērošanu (Lieta COMP/38.620 – Ūdeņraža peroksīds un perborāts), (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

* Tiesvedības valoda – vācu.

2 Ar atsevišķu dokumentu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 6. oktobrī, apelācijas sūdzības iesniedzēja saskaņā ar LESD 278. un 279. pantu iesniedza izskatāmo pieteikumu par pagaidu noregulējumu, lūdzot Tiesu nolemt apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi un uzdot Eiropas Komisijai līdz apelācijas tiesvedību noslēdzoša nolēmuma pasludināšanai lietā C-162/15 P atturēties publicēt Komisijas 2006. gada 3. maija Lēmuma C(2006) 1766, galīgā redakcija, attiecībā uz procesu saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu pret *Akzo Nobel NV*, *Akzo Nobel Chemicals Holding AB*, *EKA Chemicals AB*, *Degussa AG*, *Edison SpA*, *FMC Corporation*, *FMC Foret SA*, *Kemira OYJ*, *L'Air Liquide SA*, *Chemoxal SA*, *Snia SpA*, *Caffaro Srl*, *Solvay SA/NV*, *Solvay Solexis SpA*, *Total SA*, *Elf Aquitaine SA* un *Arkema SA* (Lieta COMP/38.620 – Ūdeņraža peroksīds un perborāts), kura kopsavilkums ir publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV 2006, L 353, 54. lpp.; turpmāk tekstā – "ŪPP lēmums"), nekonfidenciālo versiju, kas attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju ir detalizētāka par šā lēmuma 2007. gadā publicēto nekonfidenciālo versiju.

3 Komisija savus apsvērumus iesniedza 2015. gada 29. oktobrī.

Tiesvedības priekšvēsture un pārsūdzētais spriedums

4 ŪPP lēmumā Komisija cita starpā konstatēja, ka *Degussa AG*, kas tagad kļuvusi par *Evonik Degussa GmbH*, ir piedalījusies EKL 81. panta pārkāpumā Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) teritorijā ar 16 citām sabiedrībām, kas darbojas ūdeņraža peroksīda un perborāta nozarē. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja bija pirmā sabiedrība, kura 2002. gada decembrī uzsāka sakarus ar Komisiju, tad, piemērojot šīs pēdējās Paziņojumu par atbrīvojumu no sodanaudas un sodanaudas samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "2002. gada paziņojums par sadarbību") un tā kā tā šajā gadījumā pilnībā sadarbojās, sniedzot Komisijai visu tās rīcībā esošo informāciju par pārkāpumu, tai tika piešķirts pilnīgs atbrīvojums no naudas soda.

5 2007. gadā Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta tīmekļa vietnē tika publicēta pirmā ŪPP lēmuma nekonfidenciālā versija.

6 Ar vēstuli, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai tika nosūtīta 2011. gada 28. novembrī, Komisija to informēja par nolūku publicēt detalizētāku ŪPP lēmuma nekonfidenciālo versiju, kurā būtu ietverta visa šajā lēmumā ietvertā informācija, izņemot konfidenciālo informāciju. Vienlaikus Komisija lūdza apelācijas sūdzības iesniedzējai norādīt to informāciju ŪPP lēmumā, kurai tā vēlētos lūgt piemērot konfidencialitāti.

7 Uzskatot, ka šajā detalizētākajā nekonfidenciālajā versijā ir ietverta konfidenciāla informācija vai komercnoslēpumi, apelācijas sūdzības iesniedzēja ar 2011. gada 23. decembra vēstuli paziņoja Komisijai, ka tā iebilst pret iecerēto publicēšanu. Savu iebildumu pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja it īpaši uzsvēra, ka šajā nekonfidenciālajā versijā ir ietverta liela daļa informācijas, ko tā bija nodevusi Komisijai saistībā ar 2002. gada paziņojumu par sadarbību, un vairāki tās sadarbības partneru nosaukumi, kā arī norādes par tās komercattiecībām. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvoja, ka iecerētā publicēšana turklāt būtu pretrunā tiesiskās paļāvības aizsardzības un vienlīdzīgas attieksmes principiem un ka ar to varētu tikt kaitēts Komisijas izmeklēšanas darbībām.

8 Ar 2012. gada 15. marta vēstuli Komisija informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju, ka tā piekrīt no jaunās, publicēšanai paredzētās nekonfidenciālās versijas izņemt visu informāciju, ar kuru tieši vai netieši būtu iespējams identificēt informācijas, kas paziņota saistībā ar 2002. gada paziņojumu par sadarbību, avotus, kā arī apelācijas sūdzības iesniedzējas sadarbības partneru nosaukumus. Tomēr attiecībā uz pārējo informāciju, kurai prasītāja bija lūgusi piemērot konfidencialitāti, Komisija uzskatīja, ka to ievērot nav pamata.

9 Piemērojot iespēju, kas paredzēta Komisijas priekšsēdētāja 2011. gada 13. oktobra Lēmumā 2011/695/ES par uzklausīšanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem noteiktu konkurences lietu izskatīšanā (OV L 275, 29. lpp.; turpmāk tekstā – "lēmums par uzklausīšanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem"), apelācijas sūdzības iesniedzēja vērsās pie uzklausīšanas amatpersonas, lai tā izslēgtu no publicējamās nekonfidenciālās versijas visu informāciju, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja bija sniegusi saistībā ar 2002. gada paziņojumu par sadarbību.

10 Ar apstrīdēto lēmumu uzklausīšanas amatpersona Komisijas vārdā noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegtos lūgumus piemērot konfidencialitāti.

11 Apstrīdētajā lēmumā uzklausīšanas amatpersona iesākumā uzsvēra savu darba uzdevumu robežas, atbilstoši kurām tai esot atļauts vienīgi pārbaudīt, vai noteikta informācija var tikt uzskatīta par konfidenciālu, nevis novērst apgalvotu pārkāpumu saistībā ar to, par ko apelācijas sūdzības iesniedzējai bijusi tiesiskā paļāvība pret Komisiju.

12 Tā turklāt norādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pret jaunas, detalizētākas ŪPP lēmuma nekonfidenciālās versijas publicēšanu esot iebildusi tādēļ vien, ka tajā ir ietverta informācija, kas sniegta, piemērojot 2002. gada paziņojumu par sadarbību, un ka šādas informācijas izpaušana trešajām personām varētu tai radīt zaudējumus saistībā ar valsts tiesās celtām prasībām par zaudējumu atlīdzību. Pēc uzklausīšanas amatpersonas ieskata, Komisijai esot plaša rīcības brīvība izlemt publicēt kaut ko vairāk par tikai galveno no tās lēmumu satura. Turklāt atsauces uz administratīvajā lietā esošajiem dokumentiem pašas par sevi neesot komercnoslēpumi vai cita veida konfidenciāla informācija.

13 Uzklausīšanas amatpersonas ieskatā apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot pierādījusi, ka nolūkā piemērot 2002. gada paziņojumā par sadarbību paredzēto iecietības programmu tās Komisijai paziņotās informācijas publicēšana varētu tai nodarīt būtisku kaitējumu. Uzņēmuma, kuram Komisija ir piemērojusi naudas sodu par konkurences tiesību normu pārkāpumu, interesēm, lai sabiedrībai netiktu izpausta detalizēta informācija par tam pārmesto pārkāpjošo rīcību, katrā ziņā neesot nekāda veida speciālas aizsardzības. Šajā ziņā uzklausīšanas amatpersona atgādināja, ka prasības par zaudējumu atlīdzību esot neatņemama Eiropas Savienības politikas daļa konkurences jomā un līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja nevarot atsaukties uz leģitīmām interesēm tikt pasargātai no tā, ka pret viņu šādas prasības tiek celtas tādēļ, ka viņa ir bijusi ŪPP lēmumā minētās aizliegtās vienošanās dalībniece.

14 Uzklausīšanas amatpersona turklāt uzskatīja, ka tās kompetencē neesot atbildēt uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, ka informācijas, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja ir paziņojusi Komisijai iecietības programmas ietvaros, izpaušana trešajām personām radīs kaitējumu šai programmai, jo šāds jautājums pārsniedzot tās darba uzdevumu robežas. Šajā ziņā tā atgādināja, ka saskaņā ar judikatūru vienīgi Komisijai ir jānovērtē, kādā mērā faktu un notikumu attīstības konteksts, kurā ietilpst inkriminētā rīcība, ir jādara zināms sabiedrībai, ciktāl tas neietver konfidenciālu informāciju.

15 Visbeidzot, uzklausīšanas amatpersona norādīja, ka, tā kā darba uzdevumi, kuri tai ir uzticēti, pamatojoties uz lēmuma par uzklausīšanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem 8. pantu, ir ierobežoti ar novērtējuma izdarīšanu par to, kādā mērā informācija ietver dienesta noslēpumu un vai tai ir jāpiemēro konfidencialitāte uz cita pamata, tās kompetencē nav lemt par apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, ka informācijai, kuru tā ir paziņojusi iecietības programmas ietvaros, ir piemērota nepamatota nevienlīdzīga attieksme, salīdzinot ar citiem tā pārkāpuma dalībniekiem, par kuru ir noteikts sods ŪPP lēmumā.

16 Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, kā arī iesniedza pieteikumu par pagaidu pasākumu noteikšanu.

17 Ar savu rīkojumu *Evonik Degussa*/Komisija (T-341/12 R, EU:T:2012:604) Vispārējās tiesas priekšsēdētājs atzina šo pieteikumu par pamatotu. Tomēr ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja prasību atcelt tiesību aktu, par kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza šā rīkojuma 1. punktā minēto apelācijas sūdzību.

18 Pēc šī sprieduma Komisija informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju par savu nodomu publicēt detalizētāku ŪPP lēmuma nekonfidenciālo versiju nekā 2007. gadā publicētā šā lēmuma nekonfidenciālā versija. Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza arī izskatāmo pieteikumu par pagaidu noregulējumu.

Lietas dalībnieku prasījumi

19 Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

— apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi, iekams Tiesa nav pieņēmusi nolēmumu lietā pēc būtības;

— iekams Tiesa nav pieņēmusi nolēmumu lietā pēc būtības, uzdot Komisijai nepublicēt savā interneta vietnē un/vai citā vietā un/vai nodot trešajām personām nekonfidenciālo ŪPP lēmuma versiju, kas attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju ietver detalizētāku informāciju salīdzinājumā ar pašlaik pieejamo šā lēmuma nekonfidenciālo versiju, kura ir publicēta Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta interneta vietnē;

— noteikt jebkādus pasākumus, kas šajos apstākļos būtu pamatoti un piemēroti, un

— atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

20 Komisija lūdz Tiesu pilnībā noraidīt pieteikumu un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pagaidu noregulējuma pieteikumu

21 Lemjot par izskatāmo pieteikumu par pagaidu noregulējumu, ir jāatgādina, ka Tiesas Reglamenta 160. panta 3. punktā ir noteikts, ka pieteikumā par pagaidu noregulējumu ir jānorāda "strīdus priekšmets, apstākļi, kas nosaka steidzamību, kā arī faktiskie un tiesiskie pamati, kuri sākotnēji šķietami pamato prasītos pagaidu pasākumus". Tādējādi pagaidu noregulējuma tiesnesis var apturēt izpildi un noteikt citus pagaidu pasākumus, ja to noteikšana sākotnēji šķiet pamatota (*fumus boni juris*) un ja tie ir jānosaka un jāīsteno steidzami, lai novērstu būtisku un neatgriezenisku kaitējumu tos prasošā lietas dalībnieka interesēm vēl līdz nolēmuma taisīšanai lietā pēc būtības. Šie nosacījumi ir kumulatīvi, tādējādi pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu ir jānoraida, ja kāds no tiem nav izpildīts. Attiecīgā gadījumā pagaidu noregulējuma tiesnesis arī veic konkrēto interešu izsvēršanu (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumi, Komisija/*ANKO*, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, 14. punkts, kā arī *AGC Glass Europe* u.c./Komisija, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 21. punkts).

Par "fumus boni juris"

22 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nosacījums par *fumus boni juris* ir izpildīts, ja vismaz viens no pamatiem, kuru ir izvirzījis lietas dalībnieks, kas lūdz noteikt pagaidu pasākumus, pamatprasības pamatojumam *prima facie* nešķiet acīmredzami nepamatots. Tas tā it īpaši ir gadījumā, ja viens no šiem pamatiem liecina par sarežģītu juridisku jautājumu esamību, kuru risinājums sākotnēji nav acīmredzams un kuri tātad būtu jāizvērtē padziļināti, ko pagaidu noregulējuma tiesnesis nevar veikt,

bet kas ir jāizskata pamattiesvedībā, vai arī ja strīds lietas dalībnieku starpā atklāj, ka pastāv nozīmīgas juridiskas pretrunas, kuru risinājums sākotnēji nav skaidrs (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 67. punkts).

23 Tomēr aplūkojamajā kontekstā *fumus boni juris* esamības novērtējumu ietekmē apstāklis, ka pieteikumā par pagaidu noregulējumu tiek lūgta nevis pārsūdzētā sprieduma izpildes, bet gan apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšana (Tiesas priekšsēdētāja rīkojums *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, 16. punkts, un Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums Grieķija/Komisija, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, 21. punkts).

24 Proti, lai cik pamatoti būtu pamati un argumenti, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izvirzījusi pret pārsūdzēto spriedumu, tie paši par sevi nav pietiekams tiesiskais pamats apstrīdētā lēmuma piemērošanas apturēšanai. Lai pierādītu, ka noteikums par *fumus boni juris* ir izpildīts, apelācijas sūdzības iesniedzējai ir jāparāda, ka prasības atcelt tiesību aktu ietvaros pret šā lēmuma likumību izvirzītie pamati un argumenti pēc sava rakstura ir tādi, kas pirmšķietami pamato prasīto apturēšanu (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums Grieķija/Komisija, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, 22. punkts).

25 Līdz ar to izskatāmā pieteikuma par pagaidu noregulējumu ietvaros *fumus boni juris* nosacījuma esamības novērtējumā ir jāņem vērā apstāklis, ka apstrīdēto lēmumu gan faktoloģiski, gan juridiski jau ir izskatījusi Savienības tiesa un ka tā ir nospriedusi, ka par šo lēmumu celtā prasība nav bijusi pamatota (Tiesas priekšsēdētāja rīkojums *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, 19. punkts). Nepieciešamība šā pieteikuma par pagaidu noregulējumu ietvaros norādīt tiesību pamatus, kas pirmšķietami ir īpaši nopietni, izriet arī no fakta, ka ar šiem pamatiem ir jāvar apšaubīt Vispārējās tiesas vērtējumu, kas veikts par apelācijas sūdzības iesniedzējas pirmajā instancē izvirzītajiem argumentiem, izlemjot lietu pēc būtības (šajā ziņā skat. Tiesas priekšsēdētāja rīkojumu *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, 20. punkts, un Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumu Grieķija/Komisija, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, 24. punkts).

26 Aplūkojamajā gadījumā apelācijas sūdzības iesniedzēja savas apelācijas sūdzības pamatojumam ir izvirzījusi trīs pamatus. Pirmajā pamatā ir norādīts uz Vispārējās tiesas kļūdu saistībā ar uzklausīšanas amatpersonai piešķirtās kompetences lemt par informācijas publicēšanu saskaņā ar lēmuma par uzklausīšanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem 8. panta 2. un 3. punktu noteikšanu. Otrajā pamatā ir norādīts uz LESD 339. panta, Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 30. panta, Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) 4. panta 2. punkta, kā arī Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 8. panta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 7. panta pārkāpumiem. Savā trešajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka ir noticis pienākuma norādīt pamatojumu, kā arī tiesiskās paļāvības aizsardzības un tiesiskās noteiktības principu pārkāpums.

27 Šajā ziņā ir jānorāda, ka neatkarīgi no pirmā pamata atrisinājuma pēc būtības Tiesai būs jālemj par otro pamatu, ņemot vērā, ka uzklausīšanas amatpersonas kompetenci izlemt jautājumu, vai informācija, kuras publicēšana tiek plānota, ir uzskatāma par komercnoslēpumu vai katrā ziņā ir jāuzskata par konfidenciālu, kas ir otrā pamata mērķjautājums, apelācijas sūdzības iesniedzēja ne vien nav apstrīdējusi, bet par to arī nav nekādu šaubu.

28 Turklāt šā otrā pamata argumentācija vismaz daļēji sakrīt ar trešā pamata argumentāciju, tāpēc, lai pierādītu abu šo pamatu *fumus boni juris* esamību, tie ir jāizvērtē kopā.

29 Šajā ziņā jāatgādina, ka tiesvedībā par, iespējams, konfidenciālas informācijas pagaidu aizsardzību pagaidu noregulējuma tiesnesis – jo citādi netiktu ievērots pagaidu noregulējuma tiesvedības papildu un pagaidu raksturs – *fumus boni juris* neesamību principā var konstatēt tikai tad, ja attiecīgā informācija acīmredzami nav konfidenciāla (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 68. punkts).

30 Otrais pamats ir vērsts pret pārsūdzētā sprieduma 76.–127. punktu, kuros Vispārējā tiesa ir izslēgusi, pirmkārt, ka strīdīgā informācija, ievērojot tās vēsturisko raksturu, varētu tikt uzskatīta par komercnoslēpumu un, otrkārt, ka šī informācija katrā ziņā varētu būt uzskatāma par konfidenciālu kā dienesta noslēpums vienīgi tādēļ, ka uzņēmums to ir brīvprātīgi darījis zināmu Komisijai ar mērķi pretendēt uz iecietības programmas piemērošanu.

31 Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, pirmkārt, ka, pretēji Vispārējās tiesas atzītajam pārsūdzētā sprieduma 84.–86. punktā, šī informācija nav zaudējusi savu konfidenciālo raksturu tikai tamdēļ, ka tā ir vairāk nekā 5 gadus sena, un tādēļ tā esot bijusi jāuzskata par komercnoslēpumu. Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver, ka Vispārējās tiesas norādītā judikatūra neesot attiecināma uz konkrēto gadījumu un ka – gluži pretēji – saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktu ekonomiskas intereses var būt iemesls informācijas nepublicēšanai pat vairāk nekā 30 gadus. Apelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā strīdīgā informācija joprojām ietver "nozīmīgus elementus par tās tirgus pozīciju", kas tā ir tāpēc, ka ir zināms, ka šīs informācijas publicēšana tai varētu radīt būtisku kaitējumu, kā to pārsūdzētā sprieduma 105. punktā ir atzinusi pati Vispārējā tiesa.

32 Otrkārt, attiecībā uz strīdīgās informācijas kvalificēšanu par katrā ziņā konfidenciālu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, pirmkārt, ka, pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir secinājusi pārsūdzētā sprieduma 92. un 93. punktā, izvilkumu no iecietības programmas kandidātu paziņojumiem publicēšanai un šo paziņojumu publicēšanai ir jāatbilst vienādiem kritērijiem. Tādējādi apsvērumi, kas spriedumā Komisija/*EnBW* (C-365/12 P, EU:C:2014:112) vedināja Tiesu interpretēt Regulu Nr. 1049/2001 tādējādi, ka tā pieļauj balstīt vispārēju pieņēmumu par lietas dalībnieku komerciālo interešu apdraudējumu aizliegto vienošanos procedūrās gadījumos, kad tiek publiskoti iecietības programmas kandidātu paziņojumi, būtu jāattiecina arī uz izvilkumiem no šiem paziņojumiem, kas tieši vai netieši tiek atspoguļoti Komisijas lēmuma nekonfidenciālajā versijā. Tas tā vēl jo vairāk ir tāpēc, ka ar šādu fragmentu publicēšanu tiekot pārkāptas garantijas, ko Komisija esot sniegusi attiecībā uz iecietības programmas kandidātu paziņojumiem 2002. gada paziņojuma par sadarbību 32. punktā un Komisijas Paziņojuma par atbrīvojumu no sodanaudas un sodanaudas samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2006, C 298, 17. lpp.; turpmāk tekstā – "2006. gada paziņojums par sadarbību") 40. punktā. Tādējādi Komisijas veiktais dalījums starp iecietības programmas kandidātu iesniegto dokumentu publicēšanu, no vienas puses, un no šiem dokumentiem izdalītās informācijas publicēšanu, no otras puses, esot formāls un pretrunā ne vien Vispārējās tiesas judikatūrai, bet arī citām atbilstošajām Savienības tiesību normām.

33 Treškārt, aplūkojamajā gadījumā esot jāņem vērā fakts, ka 2007. gadā Komisija jau ir publicējusi nekonfidenciālo ŪPP lēmuma versiju un ka tādējādi tā jau ir veikusi pārsūdzētā sprieduma 106. punktā minēto interešu izsvēršanu par labu strīdīgās informācijas publicēšanai vai pret to. Administratīvais process Komisijā, kā tas ir atzīts pārsūdzētā sprieduma 172. punktā, esot noslēdzies, vēlākais, līdz ar šo publicēšanu. Sākot no šīs publikācijas datuma, Regulas Nr. 1/2003 30. pants vairs neesot piemērojams un piekļuvi informācijai regulējot vairs tikai Regula Nr. 1049/2001.

34 Turklāt, pretēji tam, kas esot atzīts pārsūdzētā sprieduma 107.–111. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzējas intereses objektīvi pelnot aizsardzību. Proti, apelācijas sūdzības iesniedzējas prioritāte neesot izvairīties no zaudējumu atlīdzības vai Komisijas par pārkāpuma norisi konstatētā publiskošanas. Tā drīzāk vēloties nodrošināt 2002. gada un 2006. gada paziņojumos par sadarbību paredzēto savu paziņojumu aizsardzību, kas ir tikuši sniegti vienīgi nolūkā panākt iecietības programmas piemērošanu, paļaujoties, ka tiks saglabāta to konfidencialitāte, un ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja sevi ir pašapsūdzējusi.

35 Visbeidzot, pārsūdzētā sprieduma 123.–127. punktā Vispārējā tiesa nepamatoti esot noraidījusi tās pamatu par ECPAK 8. panta un Hartas 7. panta pārkāpumu. Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šo paziņojumu satura izpaušana, kas ir pretrunā 2002. gada paziņojumam par sadarbību un Komisijas pastāvīgajai praksei, nevar tikt viennozīmīgi uzskatīta par paredzamām dalības aizliegtās vienošanās īstenošanā sekām.

36 Trešā pamata atbalstam iesniegtajā argumentācijā apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā piebilst, ka, pietiekami neņemot vērā apstākli, ka 2007. gadā Komisija jau bija publicējusi nekonfidenciālo ŪPP lēmuma versiju, Vispārējā tiesa ir pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, kā arī tiesiskās paļāvības aizsardzības un tiesiskās noteiktības principus. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas ieskata, līdz ar šo publikāciju Komisija nolēma, ka aizklātā informācija nav būtiska ŪPP lēmuma pamatojumam Regulas Nr. 1/2003 30. panta izpratnē. Turklāt, ņemot vērā, ka šīs pirmās nekonfidenciālās versijas publicēšana neesot tikusi kvalificēta kā pagaidu pasākums, no tā varot tikt secināts, ka Komisija ir galīgi uzskatījusi, ka aizklātā informācija nav publicējama. Šāds labvēlīgs administratīvais akts principā nevarot tikt ne atzīts par spēkā neesošu, ne atcelts, vismaz tiktāl, ciktāl tas ir izdots tiesiski, kā tas ir aplūkojamajā gadījumā.

37 Visbeidzot, pretēji tam, ko Vispārējā tiesa esot secinājusi pārsūdzētā sprieduma 155.–157. punktā, Komisija neesot bijusi tiesīga mainīt savu praksi saglabāt tādas informācijas kā aplūkojamā konfidencialitāti, jo pēc procedūras pabeigšanas Komisijai esot saistoši tās paziņojumi par sadarbību un Regula Nr. 1049/2001. Turklāt Komisija esot tiesīga brīvi grozīt savu iecietības programmu un nākotnē iecietības programmas kandidātu paziņojumiem nodrošināt vien nelielu aizsardzību.

38 Komisija apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju.

39 Atbildot uz otro pamatu, tā iebilst, pirmkārt, ka Vispārējā tiesa ir tik vien kā secinājusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja atbilstoši Vispārējās tiesas judikatūrai nav pierādījusi iemeslus, kuru dēļ strīdīgā informācija, neraugoties uz ievērojamo pagājušo laiku, izņēmuma kārtā joprojām būtu uzskatāma par būtiskiem tās vai trešo personu saimnieciskā stāvokļa elementiem un kam tādēļ būtu piešķirama Regulas Nr. 1/2003 30. panta 2. punktā paredzētā aizsardzība. Pēc Komisijas ieskata, īstenībā šī informācija katrā ziņā vairs nav dienesta noslēpums vai aizsargājama ar konfidencialitāti, jo aprakstītie pārkāpumu veidojošie fakti bez izņēmuma ir senāki par 10 gadiem.

40 Otrkārt, Komisija uzskata, ka vispirms Vispārējā tiesa pamatoti esot secinājusi, ka Regula Nr. 1049/2001 un ar to saistītā judikatūra, ņemot vērā to piemērošanas jomu, nav attiecināmas. Proti, aplūkojamajā gadījumā esot runa nevis par piekļuvi dokumentiem, bet gan par Komisijas konstatēto faktu ŪPP lēmuma pamatošanas ietvaros publicēšanu. Katrā ziņā spriedumā Komisija/*EnBW* (C-365/12 P, EU:C:2014:112) esot atzīts, ka iestāde var balstīties uz vispārējiem pieņēmumiem, kas attiecas uz atsevišķām dokumentu kategorijām, kamēr privātpersonām šāda iespēja nepastāv. Turklāt ar šo secinājumu publicēšanu netiekot pārkāptas nevienas no Komisijas uzņemtajām saistībām. Proti, ja 2002. gada paziņojuma par sadarbību 32. punkts arī būtu radījis tiesisko paļāvību par Komisijas saskaņā ar šo paziņojumu saņemto dokumentu konfidencialitāti, šī tiesību norma neesot radījusi nekādas leģitīmas cerības par to, ka šajos dokumentos ietverto informāciju tā neizmantos, lai aprakstītu pārkāpumu veidojošos faktus, veidojot ŪPP lēmuma pamatojumu, un ka šajā kontekstā šī informācija netiks padarīta publiski pieejama. Līdz ar to dalījums starp dokumentiem un Komisijas konstatētajiem faktiem neesot formāls.

41 Turpinājumā Vispārējā tiesa esot ņēmusi vērā faktu, ka 2007. gadā Komisija jau bija publicējusi ŪPP lēmuma nekonfidenciālo versiju. Pretēji tam, ko norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, pārsūdzētā sprieduma 155., 156. un 161. punktā Vispārējā tiesa šajā ziņā neesot secinājusi, ka otrā publicēšana ir "brīvas" Komisijas rīcības brīvības izpausme, jo tā esot tieši uzsvērusi specifisko šīs brīvības ierobežojumu, kas paredzēts Regulas Nr. 1/2003 30. panta 2. punkta otrajā teikumā. Turklāt nebūtu arī

uzskatāms, ka kopš pirmās provizoriskās publikācijas dienas šīs regulas 30. pants "vairs nav piemērojams". Tādam ierobežojumam neesot rodams pamatojums šīs tiesību normas tekstā, un tas esot pretrunā LES 1. panta otrajā daļā un LESD 15. panta 1. punktā norādītajam mērķim.

42 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojums pašreizējā procesa stadijā, ka tai nav svarīgi izvairīties no zaudējumu atlīdzināšanas vai no Komisijas secinājumu par pārkāpumu veidojošajiem faktiem publiskošanas, esot pretrunā tās argumentācijai pirmajā instancē, kāda tā izriet no pārsūdzētā sprieduma 83. punkta.

43 Visbeidzot, Vispārējā tiesa pamatoti esot noraidījusi pamatu par ECPAK 8. panta un Hartas 7. panta pārkāpumu. Proti, lai arī šajās tiesību normās nostiprinātās tiesības uz privāto dzīvi principā aptver arī personas cieņas un goda aizsardzību, tāpat kā privāto datu aizsardzību, Eiropas Cilvēktiesību tiesa esot precizējusi, ka šis 8. pants tomēr neaizsargā pret kaitējumu reputācijai, kas paredzami radies personas pašas darbību dēļ, kā, piemēram, noziedzīga nodarījuma dēļ. Šis secinājums *mutatis mutandis* esot piemērojams arī attiecībā uz paredzamām Savienības konkurences noteikumu pārkāpuma sekām. Šajos apstākļos līdz ar ŪPP lēmumā konstatētā pārkāpuma pastrādāšanu apelācijas sūdzības iesniedzējai esot bijis jārēķinās ar to, ka šā pārkāpuma atklāšanas un izmeklēšanas gadījumā varētu tikt publiskotas ziņas par tās rīcību, ja tās izrādītos nozīmīgas šā pārkāpuma konstatēšanai.

44 Attiecībā uz trešo pamatu Komisija apgalvo, ka, 2007. gadā publicējot pirmo ŪPP lēmuma nekonfidenciālo versiju, tā nav negrozāmi īstenojusi savu rīcības brīvību jautājumā par to, kuras šā lēmuma daļas ir publicējamas. Īstenībā ar šo pirmo publikāciju tā ne tieši, ne netieši neesot norādījusi, ka tā atsakās no iespējas vēlāk publicēt par ŪPP lēmumu detalizētāku nekonfidenciālu versiju. Nepieciešamību vēlāk veikt vēl vienu publikāciju pamatojot fakts, ka informācijas konfidencialitātei piemīt pārejošs raksturs, kas var prasīt veikt jaunu vērtējumu pēc noteikta laika posma. Tādējādi it īpaši esot nepareizi apgalvot, ka Komisija bija izlēmusi, ka aizklātā informācija šajā lēmumā nav būtiska un ka tās publicēšana tātad nav vajadzīga, lai apmierinātu sabiedrības tiesības būt informētai. Īstenībā Komisija esot vien izlēmusi vispirms publicēt tās šā lēmuma teksta daļas, kas galvenokārt neapstrīdami neietver komercnoslēpumu, lai vēlāk varētu detalizēti izvērtēt ieinteresēto lietas dalībnieku argumentus, saskaņā ar kuriem pārējie fragmenti ietver šādu komercnoslēpumu. Lēmums par to, ka atstātie fragmenti nav būtiski vai nepelna ievērību tikt publicētiem, neesot ne pieņemts, ne tieši vai netieši izteikts.

45 Visbeidzot, pārsūdzētā sprieduma 161. punktā Vispārējā tiesa pamatoti esot secinājusi, ka tas apstāklis vien, ka Komisija ir publicējusi pirmo nekonfidenciālo ŪPP lēmuma versiju 2007. gadā un ka tā to nav kvalificējusi kā pagaidu versiju, nav varējis sniegt apelācijas sūdzības iesniedzējai nekādas konkrētas garantijas, ka vēlāk netiks publicēta jauna, detalizētāka šā lēmuma nekonfidenciālā versija pārsūdzētā sprieduma 135. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē.

46 Ņemot vērā iepriekš minēto, varot tikt secināts, ka galvenā kritika, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja, šķiet, vērš pret pārsūdzēto spriedumu, ir tāda, ka tajā būtībā nav ņemts vērā, ka gan pieeja uzņēmuma iesniegtiem dokumentiem iecietības programmas ietvaros, gan izvilkumu no šo dokumentu satura publiskošana tieši vai netieši noved pie vienāda rezultāta, tas ir, ka tā pati informācija kļūst pieejama trešajām personām. Tādēļ šai publiskošanai, tāpat kā minētajai pieejai, principā būtu jābūt aizliegtai, jo būtu jāpieņem, ka arī tā ietver kaitējuma risku konkrēto uzņēmumu komerciālajām interesēm. Tas tā vēl jo vairāk esot aplūkojamajā gadījumā, jo pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumiem Komisija jau vienreiz izšķīrās nepublicēt strīdīgo informāciju un apelācijas sūdzības iesniedzēja tātad varēja pamatoti sagaidīt, ka jautājums par šīs informācijas konfidencialitāti ir izšķirts galīgi.

47 Neskarot Komisijas izvirzīto argumentu vērtību, kuru pamatotība tiks vērtēta, izskatot lietu pēc būtības, ir jāsecina, ka šajā gadījumā ir runa par kompleksu tiesību jautājumu, kura atrisinājums nav skaidrs uzreiz, un ka līdz ar to nav tā, ka konkrētā informācija acīmredzami nav konfidenciāla.

48 Proti, vispirms ir jāsecina, ka Tiesa vēl nav lēmusi ne par to, kādi ir vērā ņemamie kritēriji, noskaidrojot, vai konkrēta informācija ir uzskatāma par komercnoslēpumu, ne, kā tas ir precizēts arī Tiesas priekšsēdētāja rīkojumā *Evonik Degussa*/Komisija (T-341/12 R, EU:T:2012:604, 44. punkts), par tādas informācijas kā izskatāmajā lietā šķietamo konfidencialitāti.

49 Attiecībā uz atsevišķiem lietas dalībnieku argumentiem ir norādāms sekojošais.

50 Pirmkārt, ir tiesa, kā to uzsver Komisija, ka informācijas publiskošana saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 30. pantu un tiesības uz pieeju dokumentiem atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001 juridiski atšķiras. Tomēr, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, tiktāl, ciktāl apstrīdētā publiskošana skar izvilkumus no dokumentiem, šķiet, ka no funkcionālā skatpunkta šī pēdējā noved pie ar pieeju šiem dokumentiem salīdzināmas situācijas. Proti, neatkarīgi no juridiskā pamata, ar kādu informācija tiek padarīta publiski pieejama, šī publiskošana noteikti nozīmē, ka trešās personas uzzina par šo informāciju, kuras konfidencialitātes aizsardzība tādējādi izbeidzas (skat. pēc analoģijas spriedumu Komisija/*EnBW*, C-365/12 P, EU:C:2014:112, 89. punkts).

51 Tas tā vēl jo vairāk ir gadījumā, kad, pretēji tam, ko apgalvo Komisija, apelācijas sūdzības iesniedzēja nekādi nesūdzas par to, ka šī iestāde publicē pašas secinātos faktus, uz kuriem ir balstīts ŪPP lēmums. Patiesībā tā tieši atzīst Komisijas tiesības šajā ziņā. Toties apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Komisijas tiesības publicēt izvilkumus no konkrētajiem dokumentiem, kas reizēm pārcelti tiešajā vai netiešajā runā, tādējādi tekstuāli reproducējot paziņojumus, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja ir veikusi kā iecietības programmas kandidāte.

52 Šādos apstākļos ir tiesa, ka judikatūra par pieeju lietas materiāliem saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 nav tieši piemērojama. Tomēr nevar tikt izslēgts, ka nozīmīgi savukārt ir apsvērumi, kas šajā judikatūrā vedināja Tiesu secināt, ka Komisija bija tiesīga pieņemt, ka procedūras saskaņā ar LESD 101. pantu lietas materiālos esošo dokumentu publiskošana principā apdraud šādā procedūrā iesaistīto uzņēmumu komerciālo interešu aizsardzību.

53 Proti, Tiesa ir secinājusi, ka vispārēja pieeja šādiem dokumentiem neatkarīgi no tā, vai tie Komisijai ir tikuši paziņoti brīvprātīgi iecietības programmas ietvaros, apdraud līdzsvaru, ko Savienības likumdevējs ir vēlējies nodrošināt Regulā Nr. 1/2003 un Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regulā (EK) Nr. 773/2004 par lietas izskatīšanu saskaņā ar [EKL] 81. un 82. pantu, ko vada Komisija (OV L 123, 18. lpp.), starp attiecīgo uzņēmumu pienākumu paziņot Komisijai, iespējams, konfidenciālu komercinformāciju, lai tā varētu atklāt aizliegtās vienošanās pastāvēšanu un noteikt tās saderību ar LESD 101. pantu, no vienas puses, un paaugstinātas aizsardzības garantiju, kas, pamatojoties uz dienesta noslēpumu un komercnoslēpumu, ir nodrošināma informācijai, kas šādi tiek nodota Komisijai, no otras puses (spriedums Komisija/*EnBW*, C-365/12 P, EU:C:2014:112, 90. un 97. punkts).

54 Nešķiet, ka jau uzreiz būtu iespējams izslēgt, ka konkrēto dokumentu izvilkumu publiskošanai ŪPP lēmuma nekonfidenciālajā versijā nevarētu būt tādas pašas sekas tiktāl, ciktāl šī publiskošana būtībā atbilst vispārējai, lai arī daļējai, pieejai šiem dokumentiem.

55 Ja tas tā izrādītos, tādā gadījumā – pretēji tam, ko ļauj saprast Komisija, – būtu runa nevis par atļaušanu privātpersonai atsaukties uz vienīgi par labu Komisijai atzītu pieņēmumu, bet gan par apsvērumu, uz kuriem Tiesa ir balstījusi šo pieņēmumu, atzīšanu par piemērojamiem pēc analoģijas līdzīgā situācijā un, attiecīgā gadījumā, par uz šiem pašiem apsvērumiem balstītu spekulatīvu pieņēmumu, saskaņā ar kuru attiecīgajiem uzņēmumiem principā būtu tiesības sagaidīt, ka, izņemot gadījumus, kad šis pieņēmums var tikt atspēkots, iecietības programmas ietvaros sniegtā informācija būtu aizsargājama ar dienesta noslēpumu.

56 Turklāt, kā to atgādina apelācijas sūdzības iesniedzēja, šajā ziņā nozīmīgs varētu būt Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 26. novembra Direktīvas 2014/104/ES par atsevišķiem noteikumiem, kuri valstu tiesībās reglamentē zaudējumu atlīdzināšanas prasības par dalībvalstu un

Eiropas Savienības konkurences tiesību pārkāpumiem (OV L 349, 1. lpp.), preambulas 26. apsvērums, saskaņā ar kuru iecietības programmas aizsardzības interesēs izņēmums no publiskošanas tieši tiek attiecināts uz "saskaņā ar iecietības programmu sniegtas liecības vai izlīguma iesnieguma tiešiem citātiem", tāpat kā uz pašiem šiem paziņojumiem.

57 Otrkārt, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītajiem argumentiem tās otrā un trešā pamata pamatojumam, saskaņā ar kuriem Vispārējā tiesa, secinot, ka strīdīgās informācijas publiskošana nav pretrunā garantijām, kuras 2002. gada paziņojuma par sadarbību 32. punktā un 2006. gada paziņojuma par sadarbību 40. punktā Komisija ir sniegusi attiecībā uz iecietības programmas kandidātu paziņojumiem, ir pārkāpusi tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, ir jānorāda, ka dalījums, ko Komisija, šķiet, izdara starp konkrētajiem dokumentiem un tajos ietverto informāciju, nevis starp šiem dokumentiem un Komisijas konstatētajiem faktiem, kas ir balstīti uz šo dokumentu saturu, nav acīmredzams, it sevišķi tiktāl, ciktāl informācija, par kuru ir runa, tiek atspoguļota izvilkumu no šiem dokumentiem formā.

58 Proti, dienesta noslēpuma aizsardzības priekšmets ir informācija, kam ir šāda aizsardzība, un šī aizsardzība tiek konkretizēta ar aizliegumu atļaut trešajām personām pieeju tādam datu nesējam, uz kura šī informācija tiek uzkrāta, tādam kā, piemēram, dokuments. Citiem vārdiem, dokumenta konfidencialitāte šķiet esam atkarīga vienīgi no tajā ietvertās informācijas iezīmēm un rakstura. Kā norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, to cita starpā iespējams izsecināt no Regulas Nr. 773/2004 16. panta 1. punkta, kurā ir atsauce uz pieeju "informācijai, tai skaitā dokumentiem", kurus Komisija nav tiesīga ne izpaust, ne atļaut piekļuvi tiem.

59 Ja Komisijas šķietami veiktais dalījums starp konkrētajiem dokumentiem un tajos ietverto informāciju tiktu atzīts par nepamatotu, nevar tikt izslēgts, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, ka rīcībai ar izvilkumiem no konfidenciāliem dokumentiem ir jābūt tādai pašai kā rīcībai ar šiem dokumentiem, kāda citastarp paredzēta 2002. gada un 2006. gada paziņojumos par sadarbību, attiecīgi to 32. un 40. punktā.

60 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka gadījumā, ja Komisija paredz uzvedības noteikumus, kas rada ārējas sekas komersantiem, tādus kā 2002. gada un 2006. gada paziņojumos ietvertie, tā nevar pati atteikties no šiem noteikumiem atsevišķā gadījumā, nenorādot iemeslus, kas atbilstu vienlīdzīgas attieksmes principam. Proti, pieņemot šādus noteikumus un, tos publicējot, paziņojot, ka turpmāk tā šos noteikumus piemēros gadījumos, ar kuriem tie ir saistīti, šī iestāde pati ierobežo savas rīcības brīvības izmantošanu un tā nevar atteikties no šiem noteikumiem, citādi attiecīgā gadījumā riskējot tikt sodītai par tādu vispārējo tiesību principu kā vienlīdzīgas attieksmes princips vai tiesiskās paļāvības aizsardzības princips pārkāpumu (skat. pēc analoģijas spriedumus *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C 208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 209.–211. punkts, un *Quinn Barlo* u.c./Komisija, C-70/12 P, EU:C:2013:351, 53. punkts).

61 2002. gada paziņojuma par sadarbību 32. un 33. punktā Komisija vispārīgi ir norādījusi, ka "šī paziņojuma sakarā saņemto dokumentu izpaušana jebkurā laikā kaitēs aizsardzībai pārbaužu un izmeklēšanas nolūkā [Regulas Nr. 1049/2001] 4. panta 2. punkta nozīmē" un ka "visi rakstiskie paziņojumi, kas iesniegti Komisijai saistībā ar šo paziņojumu, ietilpst Komisijas lietā. Tā nedrīkst tikt izpausta vai izmantota citiem nolūkiem, izņemot [EKL] 81. panta piemērošanu". Līdzīgi 2006. gada paziņojuma par sadarbību 40. punktā Komisija ir precizējusi, ka "šā paziņojuma sakarā saņemto dokumentu un pierakstītu vai ierakstītu paziņojumu publiska izpaušana kaitēs noteiktajām sabiedrības vai privātajām interesēm, piemēram, pārbaužu un izmeklēšanas mērķa aizsardzībai, [Regulas Nr. 1049/2001] 4. panta nozīmē pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts", tādējādi tieši paplašinot iemeslu saglabāt dokumentu konfidencialitāti loku arī citu ar šo 4. pantu aizsargāto interešu dēļ, tajā skaitā tādējādi arī šā panta 2. punkta pirmajā ievilkumā minēto komerciālo interešu dēļ.

62 Apstāklis, ka minētajos paziņojumos, respektīvi, to 31. un 39. punktā, ir ietverta identiska norāde, saskaņā ar kuru "tas, ka ir piešķirts atbrīvojums no sodanaudas vai sodanaudas samazinājums, nepasargā uzņēmumu no civiltiesiskajām sekām, kas saistītas ar dalību [EKL] 81. panta pārkāpšanā", pats par sevi nešķiet esam pietiekams, lai varētu tikt izslēgts, ka konkrētie uzņēmumi ir varējuši paļauties uz attiecīgo dokumentu konfidencialitāti. Proti, it īpaši ņemot vērā šā apgalvojuma vispārējo raksturu, tas, šķiet, norāda vien, ka fakts, ka ir iegūti šajos paziņojumos paredzētie labumi, tostarp saistībā ar sekām konkrēto uzņēmumu administratīvās atbildības formā konkurences tiesību pārkāpuma dēļ, nav pamats šo pašu uzņēmumu civiltiesiskās atbildības samazināšanai un nenozīmē, ka Komisija publiskos to dienesta noslēpumus, kas var būt pierādījumi, nosakot šo atbildību valsts tiesās.

63 Turklāt tas, šķiet, būtu pretrunā 2006. gada paziņojuma par sadarbību, kas grozīts ar Komisijas paziņojumu ar nosaukumu "Grozījumi Komisijas Paziņojumā par atbrīvojumu no sodanaudas un sodanaudas samazināšanu karteļu gadījumos" (OV 2015, C 256, 1. lpp.), 35.a punktam, saskaņā ar kuru "Komisija nekādā gadījumā valstu tiesām nesniedz korporatīvās liecības iecietības programmas ietvaros izmantošanai zaudējumu atlīdzināšanas prasībās par [LESD 101. un 102. panta] pārkāpumiem".

64 Ņemot vērā minēto, sākotnēji nevar tikt izslēgts, ka uzņēmums varēja sagaidīt, ka Komisija nepubliskos attiecīgos dokumentus pilnībā vai daļēji, izpaužot tos trešajām personām vai publiskojot tos izvilkumu formā lēmuma, ar kuru konstatēts LESD 101. panta pārkāpums, nekonfidenciālajā versijā.

65 Katrā ziņā, pieņemot, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 30. pantu Komisija faktiski var publicēt strīdīgo informāciju, nevar arī tikt izslēgts, ka, neraugoties pat uz tādu garantiju neesamību, kas varētu pamatot uzņēmumu tiesisko paļāvību, no tās tiek prasīts, lai tā sniegtu skaidras un precīzas norādes par tās lēmumu pieņemšanas praksi, un, ja tas tā nav, tad iespējamais neskaidro noteikumu skaidrojums ir jāsniedz nevis uz privātpersonas un labas pārvaldības rēķina, bet gan drīzāk, pieņemot jaunus noteikumus, kas piemērojami gadījumiem nākotnē un kuriem ir vajadzīgā skaidrības pakāpe.

66 Ņemot vērā, ka Komisija jau ir publicējusi nekonfidenciālo ŪPP lēmuma versiju, tas vēl jo vairāk ir nepieciešams aplūkojamajā gadījumā. Šīs publicēšanas ietvaros Komisija ir ņēmusi vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītos iebildumus un atturējusies publiskot lielāko daļu informācijas, attiecībā uz kuru pēdējā minētā bija lūgusi ievērot konfidencialitāti.

67 Protams, kā to uzsver Komisija, tā nelēma par apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumiem. Tomēr, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 160. punkta, ŪPP lēmuma nekonfidenciālā versija netika publicēta pagaidu formā un ar šo lēmumu tika pabeigts administratīvais process.

68 Šajos apstākļos varētu tikt uzdots jautājums par Regulas Nr. 1/2003 30. panta piemērojamību vēlākai publikācijai, vismaz saistībā ar Komisijas iespēju publicēt par minēto nekonfidenciālo versiju detalizētāku versiju, nepaskaidrojot iemeslus, kuru dēļ šāda publicēšana ir nepieciešama tik ilgu laiku pēc pirmās publikācijas.

69 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, strīdīgā informācija nav uzskatāma par acīmredzami nekonfidenciālu.

70 Turklāt, tā kā šie apsvērumi ir nozīmīgi arī saistībā ar apstrīdētajā lēmumā ietvertajiem uzklausīšanas amatpersonas vērtējumiem un tātad arī prasības atcelt tiesību aktu novērtējumā, tie ir pietiekami, lai pierādītu *fumus boni juris* esamību atbilstoši šā rīkojuma 23.–25. punktā atgādinātajai judikatūrai.

Par steidzamību

71 Lai pierādītu, ka lūgtie pagaidu pasākumi ir steidzami, apelācijas sūdzības iesniedzēja vispirms apgalvo, ka šajā ziņā ir jābalstās uz premisu, saskaņā ar kuru strīdīgā informācija ir konfidenciāla LESD 339. panta, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta, ECPAK 8. panta un Hartas 7. panta izpratnē. Proti, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzība ir tieši vērsta pret pārsūdzētā sprieduma daļu, kurā Vispārējā tiesa nav atzinusi, ka šo informāciju aptver šajās tiesību normās paredzētā aizsardzība, šis jautājums Tiesai būšot jāizlemj, vienīgi izskatot lietu pēc būtības.

72 Tādējādi tieši ar šo premisu apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver, ka strīdīgās informācijas publiskošana tai radīšot būtisku un neatgriezenisku kaitējumu.

73 Konkrētāk, attiecībā uz šī kaitējuma būtiskumu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka šīs informācijas publicēšanas rezultātā tikšot neglābjami zaudēta ar tās konfidencialitāti saistītā vērtība, uz to būšot iespējams atsaukties pret to celtās prasībās par zaudējumu atlīdzību un tikšot apdraudēta tās reputācija tās darījumu attiecībās ar saviem klientiem. Turklāt, tā kā minētā publicēšana ir paredzēta internetā, tās sekas būšot tādas, ka līdz ar šīs informācijas publicēšanas brīdi strīdīgā informācija nonāks apelācijas sūdzības iesniedzējas klientu, konkurentu un piegādātāju, kā arī finanšu analītiķu un plašas publikas rīcībā, kuri visi varēs piekļūt šai informācijai un to brīvi izmantot.

74 Attiecībā uz apgalvotā kaitējuma neatgriezeniskumu apelācijas sūdzības iesniedzēja vispirms vērš uzmanību uz to, ka pat tās apelācijas sūdzības apmierināšanas gadījumā tai netikšot atlīdzināts kaitējums, ko tā būs cietusi strīdīgās informācijas publicēšanas dēļ, ciktāl ir runa par tās reputācijai nodarīto nemantisko kaitējumu vai finansiālo kaitējumu. Proti, vispirms par nebijušu nevarēšot tikt padarīts tas, ka personas ir uzzinājušas par šo informāciju un ir iepazinušās ar to. Turklāt nemantisko kaitējumu tā rakstura dēļ nebūšot iespējams atlīdzināt finansiāli. Visbeidzot, finansiālos kaitējumus nebūšot iespējams noskaidrot un aprēķināt adekvāti, jo tie atšķirsies gan pēc to rakstura, gan apmēra.

75 Komisija vērš uzmanību uz to, ka premisa, uz kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja balsta savu argumentāciju un saskaņā ar kuru strīdīgā informācija tās satura dēļ ir konfidenciāla, nav pamatota. Proti, Vispārējā tiesa jau esot izlēmusi šo jautājumu, uzskatot, ka šī informācija ir jāuzskata par vēsturisku un tātad apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi, kādēļ uz šo informāciju vēl joprojām būtu pamats izņēmuma kārtā attiecināt Regulas Nr. 1/2003 30. panta 2. punktā paredzēto aizsardzību. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēja nevarot atsaukties uz Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumu Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), jo konkrētā informācija lietā, kurā tika izdots šis rīkojums, bija specifiska komercinformācija, kas tās satura dēļ varēja tikt aptverta ar dienesta noslēpumu, savukārt izskatāmajā lietā apgalvotais kaitējums izrietot nevis no strīdīgās informācijas satura, bet gan no ārējiem iemesliem, tādiem kā tiesiskā paļāvība, kas, kā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, tai ir attiecībā uz Komisijas praksi un paziņojumiem.

76 Konkrētāk, Komisija identificē divus kaitējumus, par kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka tā tos cietīšot strīdīgās informācijas publicēšanas dēļ, un secina, ka neviena no tiem būtiskums nav pietiekami pierādīts.

77 Attiecībā uz finansiālajiem izdevumiem, kas saistīti ar iespējamiem zaudējumiem civilprocesos, Komisija apgalvo, pirmkārt, ka šo apgalvoto zaudējumu cēlonis būtu nevis minētā publicēšana, bet gan apelācijas sūdzības iesniedzējas dalība pārkāpumā, ko Komisija konstatējusi ar ŪPP lēmumu. Otrkārt, uzņēmuma, kura dalība aizliegtas vienošanās īstenošanā ir pierādīta, interese izvairīties no prasībām par zaudējumu atlīdzību neesot aizsargājama.

78 Attiecībā uz negatīvo ietekmi uz apelācijas sūdzības iesniedzējas tēlu Komisija precizē, ka šādu seku iemesls tiešā veidā būtu bijusi arī pirmās nekonfidenciālās ŪPP lēmuma versijas publicēšana 2007. gadā un ka katrā ziņā šīs sekas nesasniedzot nepieciešamo būtiskuma pakāpi, lai būtu pamats piemērot pagaidu pasākumus. Tā piebilst, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nevarot atsaukties ne uz

vienu īpaši aizsargājamu interesi, ja tā cenšas izvairīties no papildu detaļu publicēšanas par pārkāpumu veidojošajiem faktiem, vēl jo vairāk tāpēc, ka ar plānoto publicēšanu aptvertās daļas neietvertu nekādu vērtējumu ar mērķi nomelnot apelācijas sūdzības iesniedzēju un nopietni kaitēt tās reputācijai.

79 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvoto kaitējuma neatgriezeniskumu Komisija atzīst, ka, ja reiz konkrētā informācija tiktu izlasīta, tā paliktu atmiņā vai tās saņēmēja datu nesējos pat tad, ja tās publicēšana vēlāk tiktu atsaukta. Tomēr aplūkojamajā gadījumā tas neesot izšķiroši, jo ar apelācijas sūdzību netiekot apstrīdēts pārsūdzētā sprieduma 84.–86. punktā ietvertais vērtējums, saskaņā ar kuru šī informācija neietver nekādus komerciāli sensitīva satura elementus, kas to publiskošanas gadījumā sniegtu priekšrocības apelācijas sūdzības iesniedzējas darījumu partneriem un konkurentiem.

80 Attiecībā uz riska ciest neveiksmes prasībās par zaudējumu atlīdzību pieaugumu Komisija atgādina, pirmkārt, ka par neatgriezenisku finansiālais kaitējums var tikt uzskatīts tikai izņēmuma gadījumos, jo par to varētu tikt pieprasīta finansiāla kompensācija. It īpaši tas tā būtu gadījumā, ja, nepastāvot lūgtajiem pagaidu pasākumiem, apelācijas sūdzības iesniedzēja būtu situācijā, kas var apdraudēt pašu tās pastāvēšanu vai neatgriezeniski mainīt tās tirgus daļas. Taču savā pieteikumā apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot pat apgalvojusi, ka iecerētā publicēšana apdraudēs tās pastāvēšanu vai nenovēršami izraisīs tās tirgus daļas zaudēšanu. Otrkārt, pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, Komisija uzskata, ka Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumam Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) nav nozīmes, izvērtējot apgalvoto neiespējamību noskaidrot un adekvāti aprēķināt zaudējumus, kādus apelācijas sūdzības iesniedzēja ciestu prasību par zaudējumu atlīdzību dēļ. Proti, šajā rīkojumā esot ticis secināts, ka nav bijis iespējams identificēt visu to personu skaitu un statusu, kuras ir uzzinājušas publicēto informāciju, un tādējādi novērtēt konkrēto ietekmi, kāda tās publicēšanai varētu būt bijusi uz konkrētā uzņēmuma komerciālajām un ekonomiskajām interesēm, it īpaši ņemot vērā apstākli, ka konkrētā informācija lietā, kurā tika izdots šis rīkojums, esot bijusi konfidenciāla komercinformācija un tādēļ esot bijusi komercnoslēpums šaurā nozīmē. Savukārt, pēc Komisijas ieskata, aplūkojamajā gadījumā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvotais finansiālais kaitējums ir saistīts vienīgi ar prasībām par zaudējumu atlīdzību vai ar regresa prasībām, kas seko pēc konkurences noteikumu pārkāpuma. Līdz ar to, ņemot vērā, ka noskaidrot to personu loku, kuras kā cietušie no aizliegtās vienošanās varētu celt prasības par zaudējumu atlīdzību pret apelācijas sūdzības iesniedzēju, neesot iespējams, tās ciestie zaudējumi varētu tikt noskaidroti adekvāti un konkrētos skaitļos. Katrā ziņā apgalvotais finansiālais kaitējums lielā mērā esot vien hipotētisks, jo esot neiespējami paredzēt, kādu ietekmi strīdīgās informācijas iespējamā izmantošana varētu atstāt uz izskatīšanā esošajām vai potenciālajām civilprasībām pret apelācijas sūdzības iesniedzēju.

81 Visbeidzot, Komisija uzskata, ka, tā kā iespējamais kaitējums, kas izrietētu no apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvotā apdraudējuma tās tēlam, nebūtu būtisks, nav jāizvērtē, vai apdraudējums tās reputācijai, ko varētu izraisīt konkrētās informācijas publiskošana, varētu tikt uzskatīts par neatgriezenisku.

82 Lai izvērtētu, vai lūgtie pagaidu pasākumi ir steidzami, ir jāatgādina, ka pagaidu noregulējuma tiesvedības mērķis ir garantēt nākotnē pieņemamā galīgā nolēmuma pilnīgu efektivitāti, lai izvairītos no nepilnīgas Tiesas nodrošinātās tiesību aizsardzības. Lai sasniegtu šo mērķi, steidzamība ir jānovērtē, ņemot vērā nepieciešamību pieņemt pagaidu lēmumu, lai novērstu, ka lietas dalībniekam, kas lūdz pagaidu aizsardzību, tiek nodarīts būtisks un neatgriezenisks kaitējums (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro*/Komisija, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

83 Aplūkojamajā gadījumā apelācijas sūdzības iesniedzēja, pamatojoties uz Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumu Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), apgalvo, ka strīdīgās informācijas publicēšana tai radīšot kaitējumu jau pašas šīs informācijas rakstura dēļ.

84 Jānorāda, ka, pretēji tam, ko apgalvo Komisija, savā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja ir ne vien apstrīdējusi pārsūdzētā sprieduma 84.–127. punktā ietverto Vispārējās tiesas vērtējumu, saskaņā ar kuru strīdīgā informācija nav uzskatāma par komercnoslēpumu un to neaptver arī dienesta noslēpums, bet arī to, kā izriet no šā rīkojuma 46.–69. punkta, ka šajā ziņā atbilstošajos apelācijas sūdzības pamatos izvirzīto argumentu *prima facie* izvērtējums neļauj secināt, ka šī informācija acīmredzami nav konfidenciāla.

85 Līdz ar to, lai novērtētu steidzamību aplūkojamajā gadījumā, ir jāievēro tā pati premisa, kuru līdzīgu iemeslu dēļ izmantoja pagaidu noregulējuma tiesnesis lietā, kurā tika izdots Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums Komisija/*Pilkington Group* (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 38. un 47. punkts), saskaņā ar kuru strīdīgā informācija ir aptverta ar dienesta noslēpumu (*a contrario*, skat. rīkojumu *AGC Glass Europe* u.c./Komisija, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 29.–33. punkts).

86 Ievērojot šo premisu, strīdīgās informācijas publiskošana apelācijas sūdzības iesniedzējai noteikti radīs būtisku kaitējumu.

87 Proti, gluži tāpat kā konkrētā informācija lietā, kurā tika izdots minētais rīkojums, arī informācija, uz kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda kā konfidenciālu, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 104. punkta, galvenokārt attiecas uz tās lomu ar ŪPP lēmumu konstatētā pārkāpuma rašanās procesā un tā izmeklēšanā, detalizēti atklājot koluzīvās sarunas vai pret konkurenci vērstos nolīgumus, kuros apelācijas sūdzības iesniedzēja ir piedalījusies, tostarp minot šajās sarunās vai nolīgumos aplūkoto preču nosaukumus, aprēķinus par praktizētajām cenām, kā arī mērķus, kurus vienošanās dalībnieki ir sasnieguši attiecībā uz cenām un tirgus daļu sadali (pēc analoģijas skat. Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumu Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 47. punkts).

88 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 105. punktā Vispārējā tiesa pati ir atzinusi, ka informācijas, kurai apelācijas sūdzības iesniedzēja ir lūgusi piemērot konfidencialitāti, publiskošana tai varētu nodarīt būtisku kaitējumu.

89 Turklāt Komisijas arguments, ka šāds kaitējums neapdraudot aizsargājamas apelācijas sūdzības iesniedzējas intereses, nav pārliecinošs, jo tā apgalvo, ka ar dienesta noslēpumu strīdīgā informācija neesot aizsargājama tās rakstura dēļ.

90 Attiecībā uz apstrīdētās publicēšanas neatgriezenisko raksturu ir pilnīgi acīmredzami, ka apstrīdētā lēmuma atcelšana nemainītu ar konkrētās informācijas publicēšanu radītās sekas, jo tās uzzināšana nevarētu tikt dzēsta no to personu atmiņas, kas šo informāciju būtu lasījušas (skat. pēc analoģijas Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumus Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 48. punkts, un *AGC Glass Europe* u.c./Komisija, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 35. punkts).

91 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šīs informācijas publicēšanas neatgriezeniskums izraisa kaitējuma neatgriezeniskumu, ko tā cietīšot šīs publiskošanas dēļ. Šajā ziņā tā būtībā identificē divus kaitējuma veidus, kas radīšoties strīdīgās informācijas publicēšanas dēļ. Tā cietīšot, pirmkārt, finansiāla rakstura kaitējumu, ciktāl šī informācija varēs tikt izmantota pret to celtās prasībās par zaudējumu atlīdzību un tā katrā ziņā nonāks plašas sabiedrības rīcībā, kas varēs to brīvi izmantot, un, otrkārt, nemantisku kaitējumu, kas būs saistīts ar negatīvām sekām tās reputācijai.

92 Tā kā nav jāizvērtē, vai šis apgalvotais nemantiskais kaitējums ir neatgriezenisks, attiecībā uz pirmo apgalvotā kaitējuma veidu ir pietiekami atgādināt, ka, protams, finansiāls kaitējums, izņemot īpašus gadījumus, nevar tikt uzskatīts par neatgriezenisku, jo ar finansiālu kompensāciju parasti var tikt atjaunots cietušās personas stāvoklis, kāds tas bija pirms kaitējuma nodarīšanas. Tomēr tā nav un šāds kaitējums var tikt uzskatīts par neatgriezenisku, ja to nav iespējams aprēķināt (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums, Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 50.–52. punkts un tajos minētā judikatūra).

93 Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka strīdīgās informācijas publiskošana to pakļaus paaugstinātam riskam saistībā ar pret to celtām prasībām par zaudējumu atlīdzību, ir jāatgādina, ka ar finansiāla kaitējuma atlīdzināšanu saistītā nenoteiktība, ja tiek celta prasība par zaudējumu atlīdzību, nevar pati par sevi tikt uzskatīta par apstākli, lai konstatētu kaitējuma neatgriezenisko raksturu Tiesas judikatūras izpratnē. Proti, pagaidu noregulējuma posmā iespēja vēlāk saņemt kompensāciju par finansiālo kaitējumu gadījumā, ja tiks celta prasība par zaudējumu atlīdzību, kura varētu tikt celta pēc apstrīdētā lēmuma atcelšanas, noteikti ir neskaidra. Pagaidu noregulējuma tiesvedības mērķis nav aizstāt šādu prasību par zaudējumu atlīdzību, novēršot šādu nenoteiktību, un tās mērķis ir vienīgi nodrošināt, lai būtu efektīvs galīgais nolēmums, kas vēlāk tiks pieņemts, izskatot pēc būtības lietu, kas ir pagaidu noregulējuma pamatā, proti, šajā lietā – izskatot prasību atcelt tiesību aktu (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumi Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 53. punkts, un *AGC Glass Europe* u.c./Komisija, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 56. punkts).

94 Turpretim citādi ir tad, ja pagaidu noregulējuma tiesnesim, veicot novērtējumu, kļūst skaidrs, ka iespējamo kaitējumu, ņemot vērā tā rašanās paredzamo būtību un veidu, nebūs iespējams identificēt un atbilstoši aprēķināt un ka tādējādi praksē tas nevarēs tikt atlīdzināts, ceļot prasību par zaudējumu atlīdzību. Tas varētu notikt, ja tiktu publicēta konkrēta komercinformācija un, iespējams, konfidenciāla informācija attiecībā uz tādiem datiem kā šajā lietā, it īpaši par pārkāpumā iesaistīto preču nosaukumiem, aprēķiniem par praktizētajām cenām un dalībnieku sasniedzamajiem mērķiem cenu ziņā (šajā ziņā skat. Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumu Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 54. punkts).

95 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka kaitējums, ko varētu ciest apelācijas sūdzības iesniedzēja, ja tiktu publicēti tās, iespējams, komercnoslēpumi vai ar tiem saistīta slepena informācija, uz kuru katrā ziņā attiektos dienesta noslēpums, būtu atšķirīgs gan attiecībā uz tā būtību, gan apmēru atkarībā no tā, kādas personas ar to iepazītos, proti, tās klienti, tās konkurenti, tās piegādātāji, finanšu analītiķi vai plašas sabiedrības pārstāvji. Proti, ir neiespējami identificēt visu to personu skaitu un statusu, kas faktiski iepazītos ar publicēto informāciju, un tādējādi arī novērtēt šīs publicēšanas radīto konkrēto ietekmi uz apelācijas sūdzības iesniedzējas komerciālajām un ekonomiskajām interesēm (šajā ziņā skat. Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojumu Komisija/*Pilkington Group*, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 55. punkts).

96 Tā kā vismaz šis apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītais kaitējums var tikt uzskatīts par būtisku un neatgriezenisku, ir jāsecina, ka izskatāmajā lietā steidzamības nosacījumi ir izpildīti.

Par interešu izsvēršanu

97 Attiecībā uz interešu izsvēršanu apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver, pirmkārt, ka kaitējums, ko tā cietīšot strīdīgās informācijas publiskošanas dēļ, būšot nelabojams un ietekmēšot nolēmumu lietā pēc būtības. Proti, ja šīs informācijas publicēšana netiks apturēta, apelācijas sūdzības iesniedzēja, pat ja tās apelācijas sūdzība tiks apmierināta, to izskatot pēc būtības, cietīšot tādu pašu kaitējumu kā tad, ja tā tiktu noraidīta. Vēl jo vairāk, tā kā strīdīgā informācija tiks publicēta internetā, tas neliegšot ar šo informāciju iepazīties arī pēc tās izņemšanas no Komisijas interneta vietnes. Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja piebilst, ka Hartas 47. panta 1. punktā nostiprinātās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību prasa lūgto pagaidu pasākumu noteikšanu.

98 Otrkārt, strīdīgās informācijas publicēšanas apturēšana nekādi nelabvēlīgi neietekmēšot Komisijas intereses. Proti, tā kā tā jau esot publicējusi nekonfidenciālo ŪPP lēmuma versiju, sabiedrības intereses tikt informētai jau esot tikušas apmierinātas. Turklāt, tā kā pati Komisija ir atzinusi konkrētās informācijas konfidencialitāti piecus gadus, būtu saprātīgi, ja tā pagaidītu vēl dažus mēnešus un saglabātu ilgi pastāvējušo *status quo*, līdz lieta tiks galīgi izlemta pēc būtības.

99 Visbeidzot, attiecībā uz trešo personu, it īpaši personu, kuras ir cēlušas prasības par zaudējumu atlīdzību, interesēm apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, pirmkārt, ka, ievērojot ilgo laiku, kas ir pagājis no pārkāpuma beigām līdz sākotnējam Komisijas lēmumam, trešajām ieinteresētajām personām neesot nekādas intereses, ka ātri tiek publicēta detalizētāka ŪPP lēmuma nekonfidenciālā versija, un, otrkārt, ka šīm pēdējām katrā ziņā esot tiesības vai nu lūgt Komisijai atļaut pieeju strīdīgajai informācijai saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001, vai arī lūgt valsts tiesām, kurās tiek izskatītas prasības par zaudējumu atlīdzību, lai tās lūdz Komisijai nosūtīt šo informāciju atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 15. panta 1. punktam.

100 Paužot pretēju viedokli, Komisija vispirms uzsver, ka apelācijas sūdzības pamatojumam izvirzītie pamati nav pietiekami nopietni, lai pierādītu sevišķi spēcīgas intensitātes *fumus boni juris*, kas esot jāņem vērā, izvērtējot intereses.

101 Turklāt esot jāņem vērā sabiedrības intereses pēc iespējas ātrāk uzzināt jebkādas Komisijas rīcības iemeslus, uzņēmēju intereses zināt, par kādu rīcību var tikt piemērotas sankcijas, un to personu intereses, kuras skar pārkāpums, saņemt detalizētu informāciju par to, lai vajadzības gadījumā izmantotu savas tiesības pret uzņēmumiem, kas ir piedalījušies pārkāpumā.

102 Visbeidzot, ievērojot LESD 15. pantā noteikto, Komisijas rīcības iemesliem esot jābūt pieejamiem sabiedrībai ne vien pilnīgi, bet arī cik vien ātri iespējams. Tomēr tas tā nebūtu, ja izskatāmajā lietā gandrīz 10 gadus pēc ŪPP lēmuma pieņemšanas Komisijai vēl būtu jāgaida, lai publiskotu pārkāpuma, kurā ir piedalījusies apelācijas sūdzības iesniedzēja, detaļas, jo pietiekami ātra informēšana veicina efektīvu tiesību uz zaudējumu atlīdzību ievērošanu, kas judikatūrā ir atzīta konkurences tiesību pārkāpumos cietušajiem. Tādēļ jebkāda kavēšanās publiskot informāciju par pārkāpuma būtiskajiem apstākļiem kavētu prasību par zaudējumu atlīdzību celšanu un tādējādi apdraudētu LESD 101. pantā paredzētā aizliegto vienošanos aizlieguma efektivitāti, it īpaši attiecībā uz iespēju prasītājiem prasībās par zaudējumu atlīdzību pierādīt nepieciešamos apstākļus, lai gūtu atlīdzinājumu, kā arī uz piemērojamajās tiesībās paredzētajiem noteikumiem par noilgumu.

103 Lai atbildētu uz šiem argumentiem, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pagaidu noregulējuma tiesvedībā ir jāizsver ar katru no iespējamajiem risinājumiem saistītie riski. Konkrētāk, tas it īpaši nozīmē izvērtēt, vai prasītāja intereses panākt apstrīdētā akta izpildes apturēšanu ir vai nav svarīgākas par interesēm, ko apmierina tā tūlītēja piemērošana. Šā izvērtējuma ietvaros ir jānoskaidro, vai šā akta iespējamā atcelšana, tiesai izskatot lietu pēc būtības, ļaus atjaunot stāvokli, kāds būs radies ar tā tūlītēju izpildi, un otrādi, kādā mērā apturēšana varētu būt šķērslis ar apstrīdēto aktu sasniedzamajiem mērķiem, ja prasība pēc būtības tiks noraidīta (Tiesas priekšsēdētāja rīkojumi Komisija/*Atlantic Container Line* u.c., C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, 50. punkts, Beļģija un *Forum 187* /Komisija, C-182/03 R un C-217/03 R, EU:C:2003:385, 142. punkts, kā arī Apvienotā Karaliste/Komisija, C-180/96 R, EU:C:1996:308, 89. punkts).

104 Aplūkojamajā gadījumā, izskatot lietu pēc būtības, Tiesai būs jāizlemj, vai pārsūdzētais spriedums un, attiecīgā gadījumā, apstrīdētais lēmums cita starpā ir jāatceļ, tostarp apelācijas sūdzības iesniedzējas dienesta noslēpuma pārkāpuma dēļ, ko aizsargā LESD 339. pants, Regulas Nr. 1/2003 30. pants, Regulas Nr. 1049/2001 4. pants, ECPAK 8. pants un Hartas 7. pants, kā arī publicējamās informācijas konfidencialitātes neievērošanas dēļ.

105 Šajos apstākļos spriedumam par tiesību akta atcelšanu acīmredzami nebūtu lietderīga iedarbība, ja šis lūgums par pagaidu noregulējuma noteikšanu tiktu noraidīts un ja Komisija tādējādi varētu nekavējoties publicēt strīdīgo informāciju, nesagaidot šo spriedumu. Proti, jau ar pašu publicēšanas faktu šī informācija neatgriezeniski zaudētu aizsardzību, kura tai ir piešķirta ar dienesta noslēpumu, tādējādi, ka ar pieteikuma par pagaidu noregulējuma noraidīšanu *de facto* jau tiktu pieņemts nolēmums lietā pēc būtības par prasību atcelt pārsūdzēto spriedumu un apstrīdēto lēmumu.

106 Komisijas atbalstītie argumenti neļauj secināt, ka tās intereses, lai pieteikums par pagaidu noregulējumu tiktu atcelts, būtu pārākas par apelācijas sūdzības iesniedzējas interesēm panākt tās lūgto izpildes apturēšanu.

107 Proti, pretēji tam, ko, šķiet, apgalvo Komisija, tā kā šā rīkojuma 46.–70. punktā ietvertais vērtējums ļauj secināt, ka aplūkojamajā gadījumā *fumus boni juris* ir pietiekams, lai pamatotu lūgto pagaidu pasākumu noteikšanu, šis vērtējums nevar tikt apšaubīts, izvērtējot intereses, it īpaši, kad citi šīs izvērtēšanas aspekti liek šajā vērtējumā nosliekties par labu apelācijas sūdzības iesniedzējai.

108 Tā tas ir šajā gadījumā. Proti, attiecībā uz Komisijas aizstāvētajām interesēm ir jāsecina, ka sabiedrības intereses pēc iespējas ātrāk uzzināt jebkādas Komisijas rīcības iemeslus lielā mērā jau ir tikušas apmierinātas ar ŪPP lēmuma nekonfidenciālās versijas publicēšanu 2007. gadā. Tā kā tolaik netika apstrīdēts, ka šajā versijā ir ievērotas Regulas Nr. 1/2003 30. panta prasības, ir jāpieņem, ka tajā bija ietverta vismaz visa nepieciešamā informācija šā lēmuma pamatošanai. Protams, šīs intereses tiktu apmierinātas vēl pilnīgāk, ja Tiesa noraidītu apelācijas sūdzību, kas ļautu veikt Komisijas iecerēto ŪPP lēmuma detalizētākās nekonfidenciālās versijas publicēšanu. Tomēr nevar tikt uzskatīts par iespējamu apmierināt šīs intereses pat vēl pirms šā noraidošā sprieduma pasludināšanas, vienlaikus nekaitējot pretējām apelācijas sūdzības iesniedzējas interesēm.

109 Attiecībā uz saimnieciskās darbības subjektu interesēm zināt, par kādu rīcību tiem var tikt piemērotas sankcijas, jānorāda, ka, lai arī Komisijas prakse šajā ziņā, protams, ir noderīga, tā ir pati Komisija, kura izskatāmajā lietā, šķiet, secina, ka uz Komisijas pieņemtajiem lēmumiem saimnieciskās darbības subjekti, lai vadītu savu rīcību, var atsaukties vien ļoti ierobežoti. Tādējādi Komisijas rūpes par to, lai citiem saimnieciskās darbības subjektiem taptu zināmi iemesli lēmumam, ar kuru tie var rēķināties vien ierobežoti, nav pietiekamas, lai pamatotu pretējo apelācijas sūdzības iesniedzējas interešu upurēšanu šajā gadījumā. Vēl jo vairāk, kavēšanās ar strīdīgās informācijas publicēšanu lielā mērā ir Komisijas nopelns, kura, šķiet, pati atzīst, ka ir veltījusi pagājušo laiku kopš ŪPP lēmuma nekonfidenciālās versijas pirmās publikācijas 2007. gadā tam, lai detalizēti izvērtētu ieinteresēto lietas dalībnieku argumentus, saskaņā ar kuriem atsevišķas šā lēmuma daļas ir uzskatāmas par komercnoslēpumu.

110 Visbeidzot, attiecībā uz to personu interesēm, kuras skar pārkāpums, saņemt detalizētu informāciju par to, lai vajadzības gadījumā izmantotu savas tiesības pret uzņēmumiem, kas ir piedalījušies pārkāpumā, ir jāsecina, ka, lai arī lēmuma, ar kuru konstatēts pārkāpums, pamatojums šīm personām var būt noderīgs saistībā ar to celtajām prasībām par zaudējumu atlīdzību, tas nemaina to, ka nevar tikt pieņemts, ka šīs prasības var tikt pamatotas vienīgi ar šajā pamatojumā ietverto informāciju.

111 Turklāt šādos gadījumos Tiesa jau ir lēmusi, ka, lai apstāklis, ka atteikums piekļūt dokumentiem, tostarp tādiem, kas ir iesniegti konkurences iestādei valsts iecietības programmas ietvaros, varētu kavēt šo prasību celšanu, šim atteikumam būtu jābalstās uz primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, kuru mērķis ir aizsargāt iesaistītās intereses un kuri ir piemērojami attiecībā uz katru dokumentu, kuram piekļuve tiek atteikta. Proti, vienīgi risks, ka konkrētais dokuments varētu negatīvi ietekmēt sabiedrības intereses nodrošināt valsts iecietības programmu efektivitāti, var pamatot šā dokumenta nepubliskošanu (šajā ziņā skat. spriedumu *Donau Chemie* u.c., C-536/11, EU:C:2013:366, 47. un 48. punkts).

112 Līdz ar to, tā kā skarto personu intereses var pamatot to pretenzijas vienīgi attiecībā uz Komisijas izsniedzamajiem dokumentiem, šīs intereses var tikt apmierinātas ātrāk, iesniedzot lūgumu piekļūt dokumentiem, nevis gaidot lēmuma, ar kuru konstatēts pārkāpums, pamatojuma publicēšanu.

113 Turklāt, lai gan Komisija apelācijas sūdzības iesniedzējai pārmet, ka tā nav norādījusi, vai un cik lielā mērā noilgums ir ticis pārtraukts attiecībā uz citu aizliegtās vienošanās dalībnieku iespējamajām regresa prasībām, ir jāsecina, ka pati Komisija nesniedz nekādu informāciju, kas ļautu novērtēt, kādā mērā

iespējami skarto personu iespēja aizstāvēt savas tiesības prasībās par zaudējumu atlīdzību ir atkarīga no strīdīgās informācijas publicēšanas vēl pirms nolēmuma lietā pēc būtības pasludināšanas, un, it īpaši, tā nesniedz nekādas norādes, kas konkrēti attiektos uz šo prasību noilgumu.

114 Visbeidzot, lūgto pagaidu pasākumu noteikšana uz ierobežotu laika posmu vien saglabās vairākus gadus pastāvējušo *status quo* (skat. pēc analoģijas Tiesas priekšsēdētāja rīkojumu *Radio Telefis Eireann* u.c./Komisija, 76/89 R, 77/89 R un 91/89 R, EU:C:1989:192, 15. punkts).

115 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāsecina, ka šajā lietā interešu izsvēršana nosliecas par labu tam, lai tiktu noteikti lūgtie pagaidu pasākumi.

116 Šajos apstākļos strīdīgā lēmuma izpilde ir jāaptur un Komisijai ir jāuzdod līdz apelācijas tiesvedību noslēdzoša nolēmuma pasludināšanai lietā C-162/15 P atturēties publicēt nekonfidenciālu ŪPP lēmuma versiju, kas attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju ir detalizētāka par 2007. gadā publicēto šā lēmuma nekonfidenciālo versiju.

Ar šādu pamatojumu Tiesas priekšsēdētāja vietnieks nolemj:

1) līdz apelācijas tiesvedību noslēdzoša nolēmuma pasludināšanai lietā C-162/15 P apturēt Komisijas 2012. gada 24. maija Lēmuma C(2012) 3534 *final*, ar kuru, piemērojot Komisijas priekšsēdētāja 2011. gada 13. oktobra Lēmuma 2011/695/ES par uzklausīšanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem noteiktu konkurences lietu izskatīšanā 8. pantu, ir noraidīts *Evonik Degussa GmbH* lūgums par konfidencialitātes ievērošanu (Lieta COMP/38.620 – Ūdeņraža peroksīds un perborāts), izpildi;

2) līdz apelācijas tiesvedību noslēdzoša nolēmuma pasludināšanai lietā C-162/15 P uzdot Eiropas Komisijai atturēties publicēt Lēmuma C(2006) 1766, galīgā redakcija, attiecībā uz procesu saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu pret *Akzo Nobel NV*, *Akzo Nobel Chemicals Holding AB*, *EKA Chemicals AB*, *Degussa AG*, *Edison SpA*, *FMC Corporation*, *FMC Foret SA*, *Kemira OYJ*, *L'Air Liquide SA*, *Chemoxal SA*, *Snia SpA*, *Caffaro Srl*, *Solvay SA/NV*, *Solvay Solexis SpA*, *Total SA*, *Elf Aquitaine SA* un *Arkema SA* (Lieta COMP/38.620 – Ūdeņraža peroksīds un perborāts), nekonfidenciālo versiju, kas attiecībā uz *Evonik Degussa GmbH* ir detalizētāka par 2007. gadā publicēto šā lēmuma nekonfidenciālo versiju;

3) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]